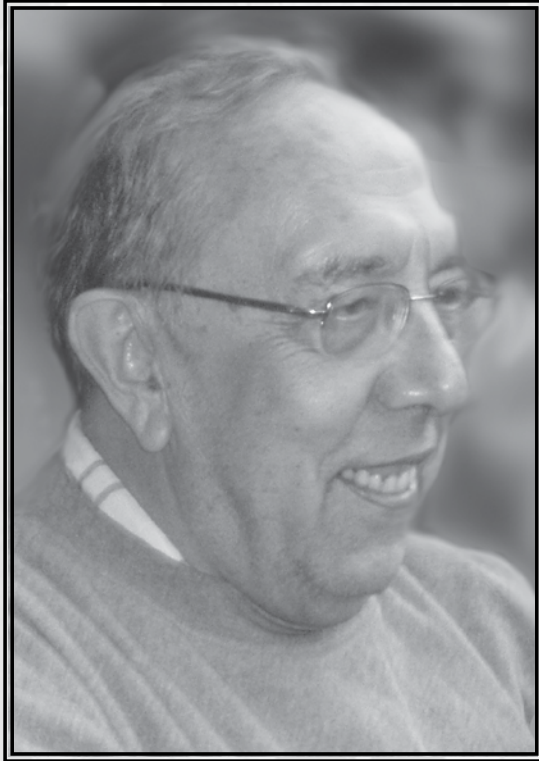

Br. Willem Sondeijker

*22 februari 941
† 27 juli 2011

Wilhelmus Jacobus Marie Sondeijker

Willem Sondeijker

Frans Wils

Willem werd geboren op 22 februari 1941 in Maastricht en trad in 1961 in als broeder Meduard. Hij overleed op 27 juli 2011 in Den Haag.

*Waar ik ook ga,
Waar ik ook ben,
Goedheid is om mij heen en trouw.*

Deze regels komen uit een lied dat hing op de kamerdeur van Willem. Daar verlangde hij naar: omgeven te zijn door goedheid.

Als 6 jarig jongetje voelde hij zich helemaal niet zo. Hij kwam op de lagere school en verstond niets van wat er tegen hem werd gezegd. Tot dan toe kende hij alleen ‘Mestreechs’: Maastrichts. Hij voelde hij zich als een vreemde, vol onbegrip om hem heen. En dan waren er ook nog die grote mannen in lange zwarte jurken. Het kleine jongetje vond troost in een wonderlijk plantje dat op de speelplaats van de Aloysiusschool groeide: de Japanse lantaarn. Met aandacht keek hij ernaar en voelde iets van het wonder om hem heen.

Willem, toen nog Willy, woonde op de Brusselsestraat in Maastricht. Tegenover een grote poort. Achter die poort was De Beyart, het grote klooster, het Moederhuis van de Broeders van de Onbevleete Ontvangenis, in de wandeling de Broeders van Maastricht, in Maastricht zelf genoemd de Broeders van De Beyart. Willy ontdekte in die mannen met lange zwarte jurken goedheid en trouw. Hij voelde zich aangesproken door hen en wilde ook wel zo wor-

den. Later noemde hij zichzelf graag ‘de broeder met de kortste roeping’: hij hoefde slechts de Brusselsestraat over te steken om lid te worden van de FIC-broeders.

Toen Willy 12 was begon hij aan de opleiding tot broeder. Hij deed dat samen met 62 andere jongens waaronder ik. In mijn herinnering was Willy enigszins een buitenbeentje. (Hij had een bijnaam waar hij niet gelukkig mee was en als er bij sport en spel partijen gekozen werden, moest Willy lang wachten.) Maar hij vond opnieuw veel troost en plezier in de plantenwereld. Hij keek met volle aandacht naar elk plantje en kende ze op den duur allemaal bij naam. De relatie tussen Willy en mij hield niet over. Later bekende hij mij: ‘Ik vond jou òf een heilige, òf een gek.’

15 augustus 1961 legde Willem zijn eerste gelofte als broeder af. Van de 63 jongens uit 1953 waren er toen nog 15 over. Hij koos als broedernaam Meduard, een tamelijk onbekende heilige. Willy streefde er zelf niet naar om heilig te worden, maar hij wilde wel

*Romano Bakker, Aloysius v.Meygaarden, Rafaëlo Truyens, Alfons Baaij
Oswin Passchier, Silvio Hurkmans, Victricio Reuzenaar, Relindo v.d. Ark
Cleofas Visser, Modoald Hurkmans, Renato v. Sleeuwen, Leopold v. Vugt
Egidio v.d. Weijer, Venantio v. Wieringen, Nolasco Vermeulen, Igno Swüste
Uriël Bruins, **Meduard Sondejker**, Jean-François Wils, Elerius Nijman*

heel graag dat zijn werk gedragen werd door een religieuze grondhouding. Hij wilde als broeder-onderwijzer zijn werk met toewijding en liefde doen. Hij wilde geen heilige worden, maar wel goedheid om zich heen verspreiden. Willem was geen heilige, maar wel een man om van te houden.

Broeder Meduard was enkele jaren onderwijzer van de eerste klas in Waalwijk. Daarna werd hij verplaatst naar Nijmegen, waar hij aanvankelijk in het grote klooster aan de Sterreschansweg woonde. Vanaf 1972 verandert er veel. Br Meduard laat zich vanaf nu Willem noemen, hij gaat wonen in een kleine gemeenschap (Mr. Franckenstraat) in een gewoon huis en wordt hoofd van de Stefanusschool voor Lager Onderwijs. Het directeur zijn en tegelijkertijd een klas hebben houdt Willem een kleine tien jaar vol, maar dan wordt het hem te veel. Hij krijgt wat we nu zouden noemen een burn out.

Willem krijgt een nieuwe hobby: koken. Een bezigheid die hemzelf en anderen veel genoegen gaat opleveren. In 1983 wordt hem een nieuwe taak opgelegd: Leraar katechese op een mavo. Met Willems eigen woorden: een ramp. Bovendien krijgt hij in 1983 een hartinfarct. Zijn gevoel voor eerlijkheid en zijn humor houden hem nog op de been. Eén van zijn grapjes is: 'Wil je van het roken af? Dan is één hartinfarct voldoende.'

Het zijn moeilijke jaren en Willem gaat ook op zoek naar goedheid en trouw in een andere religieuze woongemeenschap, in Bergeyk. Daar wonen ook vrouwen en die beginnen een rol in zijn leven te spelen. Willem eiste van zichzelf geen grote successen, hij hoefde geen heilige te worden, maar hij wilde wel dat mensen van hem hielden.

Eind jaren tachtig keert het tij voor Willem. Hij raakt betrokken bij het Vluchtelingenwerk in Nijmegen. Hier vindt hij zijn uiteindelijke roeping. Hier kan hij onderzoekend en kritisch zijn, wegen zoeken voor mensen op zoek naar nieuwe kansen. Hier kan hij een lach

Nijmegen, 1991

Henk de Wilde
Willem Sondejker
Jan Garnier
Amedé v. Raak
Ton Kropman
Jos Lefeber

toveren op gezichten van mensen. Hier kan hij een arm om mensen leggen, volle warmte geven en ontvangen. Nu wordt hij broeder van mensen. Hij is nu ook in staat tot zelfspot. Eén van zijn beruchte uitspraken: 'Iedereen heeft recht op één afwijking. En mijn afwijking is, dat ik meerdere afwijkingen mag hebben.' Hij geeft goedheid en trouw en hij krijgt goedheid en trouw terug.

In 1994 wordt Willem geroepen zijn beste krachten te geven aan de doorstart van het klooster Sint Jozefs Bescherming aan het Westeinde in den Haag, later Stadsklooster genoemd. Dit klooster, gesticht in 1861, stond op de nominatie om gesloten te worden, maar broeder Wim Brands kwam op het idee het broedershuis te redden. En zoals velen van u weten, is dat gelukt en hebben de vier broeders dit jaar samen met de geassocieerde leden het 150 jarig bestaan van het Stadsklooster gevierd, onder andere hier in deze prachtige parochiekerk. Bij de doorstart werd Wereldvenster opgericht, een school met uitzicht op een nieuwe wereld voor vluchtelingen. Een gezamenlijk project van de broeders van Maastricht en van de Vincentiusvereniging, natuurlijke bondgenoot van de broeders sinds het eerste begin. Willem stond - met zijn ruime ervaring met vluchtelingen - aan de wieg van Wereldvenster.

Aanvankelijk keek Willem er erg tegen op om na bijna 30 jaar Nijmegen naar Den Haag te komen. ‘Wat moet ik in zo’n steenwoestenijs?’ Maar met velen van u durf ik te zeggen, dat de 17 jaar die hij in Den Haag door zou gaan brengen tot de gelukkigste uit zijn leven behoren. Hier vond hij de zingeving die hem zijn zin in het leven volledig teruggaf. Hier kon hij zijn talenten ten volle benutten. Hij kon zich uitleven in methodes om taal te leren en om met taal te spelen. Daarmee stond hij in de traditie van onze congregatie.

Hier vond hij de liefde en trouw waar hij al zijn hele leven naar op zoek was. Hij vond de liefde van de mensen waar hij zich voor inzette. Hij kreeg vrienden en vriendinnen. Hij vond ook een echt maatje in de gemeenschap: broeder Lex. Zij deelden en deden heel veel samen: wandelen en genieten van Gods rijke natuur in Nederland en daarbuiten. Ervaren hoe muziek een diepe snaar in je binnenste kan raken. Elke zondag samen naar Amsterdam rijden om inspiratie te vinden bij de ‘Dominicus’, de plek waar woorden klonken als: ‘Voor uw naamgenoten in ons midden: vluchtelingen, vreemden, wees niet niemand.’

Willem maakte ook van de ‘steenwoestenijs’ een oase. Hij kon wel eens vergeten zich zelf te verzorgen, maar de zorg voor zijn planten bij de voor kant van het Stadsklooster was hem nooit te veel. Als hij na een vakantie thuiskwam, had hij meer aandacht voor zijn kinderen, de engelentrompetten, dan voor zijn medebroeders. Ook nam Willem het initiatief voor het ontwikkelen van de ‘Tuin van Geloven’.

Wij willen van Willem geen heilige maken. Hij kon behoorlijk eigenwijs zijn – minstens zo erg als zijn drie medebroeders. Nòg een uitspraak van hem: ‘Iedereen heeft het recht om te doen wat ik wil.’ Hij had ook de naam vergeetachtig en slordig te zijn. De dag vóór hij stierf, vond de KNO-arts twee ringetjes van zijn gehoorapparaat in zijn oor. Hij werd ook meer en meer een Bourgondiër die een beetje te veel van eten en drinken hield. Willem kwam in Den Haag steeds beter in zijn vel te zitten, maar ook ruimer. Te ruim. Willem was geen heilige, maar werd steeds meer een man om van te houden.

Zijn lichaam werd een last. Vijf weken geleden kreeg hij verlamingsverschijnselen in zijn been en zware pijnen. Hij werd met zorg en aandacht omringd, kreeg weer nieuwe hoop. Zijn hersenen waren altijd het beste deel geweest. Maar vorige week: een hersenbloeding. Of hij er aan toe was of niet: hij moest afscheid nemen van het leven. Wij stonden samen rond zijn bed en mochten tegen hem zeggen:

‘Willem, het is goed geweest, je mag gaan. Het is heel goed geweest.’ En hij ging, met liefde op zijn gezicht.

Willem, je was geen heilige, maar wel een kleurrijk mens, een broeder van mensen. Laat je geleiden naar de heiligen in de hemel. Wij houden van je.

*Waar ik ook ga,
Waar ik ook ben,
Goedheid is om mij heen en trouw.
Waar ik ook ga,
Waar ik ook ben,
Steeds wil ik leven dicht bij jou.*